

mindske en bestående invaliditet. Hjælpen vil således kunne afslås, dels hvis det drejer sig om særlig kostbare hjælpemidler eller foranstaltninger, dels hvis det må antages, at den pågældende foranstaltning ikke eller i al fald ikke i væsentlig grad vil modvirke invaliditeten, hvilket f. eks. kan komme på tale, hvor det drejer sig om en stærk frem-skreden alderdomssvækkelse, og hvor det må forudses, at vedkommende hjælpemiddel kun vil være af meget begrænset betydning for pågældende.

Endvidere er der — allerede af rent administrative grunde — opstillet den yderligere begrænsning, at der ikke ydes hjælp til foranstaltninger, der kun medfører en — efter fastsættelse af invalideforsikringsretten — mindre udgift. Dette svarer til den begrænsning, der efter invalideforsikringsrettens praksis er indført for hjælpen efter de nugældende regler, og som omfatter ydelser til en værdi af indtil ca. 50 kr.

Med hensyn til hjælp til kur og pleje samt medicin stilles der ikke forslag om ændring af den bestående ordning. Sådan hjælp vil derfor fortsat kun kunne ydes af invalideforsikringsretten, når den har erhvervsmæssig betydning. Der kan herved også henvises til udvalgsbetænkningen side 54, hvor det udtales, at det ville være at foretrække, om hjælp af denne art i sin helhed blev overtaget af sygeforsikringen.

Stk. 6. Efter den gældende bestemmelse har invalideforsikringsretten, såfremt en person har undladt at underkaste sig en af retten påbudt foranstaltning med hensyn til oplæring eller kur og pleje, kunnet bestemme, at pågældende uden tidsbegrænsning skulle have forbrudt retten til invaliderente. Bestemmelsen har kun været anvendt i ringe omfang og normalt således, at den pågældende efter kendelsen for stedse var afskåret fra at få invaliderente for forringelse af erhvervsevnen som følge af den ved kendelsen bestående lidelse og dennes følger. Denne konsekvens af den forsikredes vægning kan efter omstændighederne virke meget hårdt, navnlig fordi der ikke har været knyttet nogen tidsbegrænsning til kendelsen. Da det ikke kan antages, at en sådan begrænsning vil afsvække den praktiske betydning af reglen, har man ment at burde foreslå, at kendelsens virkning fremtidig begrænses til et vist tidsrum, mindst eet og højst 10 år.

Ved den fastsatte frists udløb må pågældende, såfremt han nu ønsker at få tilkendt rente, indgive almindelig rentebegæring, der da skal behandles efter de sædvanlige for nye rentebegæringes gældende regler.

Stk. 9. Man har anset det for ønskeligt, at der i loven optages en bestemmelse om, at det påhviler dem, der får tilstået proteser m. v., at behandle og opbevare disse på forsvarlig måde.

Stk. 10. Ved nærværende bestemmelse foreslås der åbnet adgang for socialministeren til at fastsætte, at lokale organer — de sociale udvalg eller sygekasserne — eller særlige sagkyndige centralorganer kan medvirke ved den praktiske gennemførelse af ordningen. Spørgsmålet om, hvilke organer der mest praktisk kan anvendes i administrationen, og hvilke opgaver der kan henlægges til disse, må afgøres efter nærmere forhandling med invalideforsikringsretten og direktøren for sygekassevæsenet. (Iøvrigt henvises for så vidt angår stk. 1 a og stk. 9—10 til udvalgsbetænkningens afsnit VII, punkt 6).

Til folkeforsikringslovens § 61.

Stk. 1. Den foreslåede ændring er nødvendiggjort af bestemmelsen i den foreslåede § 60, stk. 1 a, idet der ikke i denne er tale om et forlangende fra invalideforsikringsretten.

Til folkeforsikringslovens § 62.

Som følge af de foranstående forslag bliver § 62 i dens nuværende skikkelse som helhed overflødig og udgår. I stedet indsættes en ny bestemmelse som § 62.

Stk. 1. Forslaget tilsigter at åbne mulighed for at yde en hjælp til dækning af særudgifter hos personer, som, såfremt de var anerkendt som invalider efter reglerne i lovens § 38, stk. 1, ville have været berettiget til et af de i § 40, stk. 3, omhandlede tillæg (bistands- (blinde-) eller plejetillæg).

Den gruppe af personer, som forslaget tager sigte på, er sådanne, der vel er svært invaliderede, men som alligevel undtagelsesvis er i stand til at udfolde en sådan erhvervsaktivitet, at de ikke opfylder betingelserne for at få invaliderente. Da disse personer uden den omtalte erhvervsaktivitet ville være berettiget til invaliderente med bistands- eller plejetillæg, anser man det for rimeligt, at der ydes dem en hjælp, der i almindelighed skal tilsigte at holde dem skadesløse for de særlige udgifter, som deres alvorlige invaliditet medfører.

Betingelsen for at oppebære den omhandlede ydelse er, at pågældendes helbredstilstand er en sådan, at den, såfremt han havde været invaliderentemodtager, ville have berettiget ham til at oppebære bistands- eller plejetillæg.